

CHÉP DÒNG THƠ CŨ

HỒ TƯỜNG
Thơ NGUYỄN TRẦN
(tên thật: CSVSQ Hồ Lệ, K19)

HỒI TƯỞNG

Nếu cuộc đời
Không có những buồn vui sướng khổ
thì tôi đâu có làm thơ.

Nếu thế nhân
Không chém giết lẫn nhau
thì tôi đâu làm người lính chiến.

Nếu trên đường đời
Không có em theo cùng
thì tôi vẫn mãi độc hành.
Nguyễn Trần

--->---

Ngồi chép lại
những dòng thơ cũ
mà lòng thấy thương đau.
những lời thơ hồi tưởng
gợi mãi mỗi ưu sầu.

Chép lời thơ kỷ niệm
để nhớ thời xa xưa,
để đau buồn hiện tại,
để hoài một ước mơ:
- Hạnh phúc!
--->---

TÂM TÌNH NGƯỜI TRAI VỠ BỊ

. Tên gọi chào đời -

Lệ là nước mắt
khóc từ trong nôi.
oe oe mở mắt chào đời
thương yêu con nhỏ ngọt lời mẹ ru
- Hồ ơ ... con ngủ cho yên
mai sau con lớn bút nghiên học hành

Tưởng rồi cuộc sống yên lành
trong tình cha mẹ ngọn ngành yêu thương
nào hay buồn khổ sâu vương
đeo theo suốt cả quãng đường ấu thơ.

Thời tuổi nhỏ sống kiếp chăn trâu
mây hoàng hôn thêm đậm nét u sầu
thương cha mẹ kiếm cơm sinh sống
đời nuôi tôi
trong chuỗi ngày thơ ấu
giữa núi đồi nương rẫy chốn hoang liêu.

. Lên đường -

Chinh chiến bao năm, đất nước tiêu điều
thôn xóm triền miên chìm trong khói lửa
người giết người lòng đất quện đau
tôi lên đường nuôi hoài bão mai sau

góp tài sức đắp xây tình nhân thế
 để cuộc đời không còn hoen máu lệ
 nhịp thanh bình sớm trở lại quê hương.
 ngày ra đi, buồn nói mấy cho vừa
 thương em nhỏ giờ chia ly mới biết
 đôi mi em thoáng buồn lời già biệt
 còn mẹ hiền mắt chớm lệ rung rung
 người nén lòng làm vẻ mặt vui mừng
 khi nhả nhủ tôi mấy lời âu yếm
 rồi người cười
 nhưng tôi biết
 cõi lòng người chết lịm
 tôi bỗng cười cho người được yên tâm
 rồi nỗi buồn găm nhấm âm thầm
 trong bước đầu đi vào tuổi lính
 mưa nắng quân trường, bạc phai màu áo chiến
 tủi nhục buồn vui tiếp nối đi qua
 nhưng thời gian đâu đủ sức xóa nhòa
 lời nhả nhủ, hình bóng thân yêu giờ già biệt
 những ánh mắt ngày xưa,
 giờ đây còn thấm thiết
 chiều dừng quân trong mưa gió núi rừng
 bữa cơm giữa trời mưa nước làm canh
 tôi nhớ về những buổi cơm gia đình
 lòng chợt thấy
 buồn thương đời lính chiến.

Mẹ hiền ơi
 em nhỏ
 người thương
 Hãy chờ con
 chờ anh
 chờ tôi
 Vui trở về

trong khải hoàn ca rộn phố phường
 ngày dân tộc hân hoan mừng hội ngộ.

Nguyễn Trần
(Đà Lạt 1963)

(Những Tháng Ngày Tập Luyện)

--->---

TÂM SỰ VÀO ĐỜI

Mưa gió cuộc đời, ngã màu tuổi đại
 Nỗi vui buồn hằn nét dấu chân đi
 Lúc tuổi đôi mươi buồn chuyện phân kỳ
 Thời thơ ấu theo nhau vào kỷ niệm.

Sông núi buồn đau suốt thời chinh chiến
 Súng bom rền, lửa khói xám quê hương
 Buổi lên đường, hành lý nặng tình thương
 Đôi mắt biếc vương mang sầu thế hệ.

Cách trở rừng xanh thương về quê mẹ
 Cao nguyên buồn phố cũ còn vui không?
 Nắng đổ thao trường, đồi núi mưa giăng
 Đêm đứng gác lạnh qua làn áo chiến.

Tuổi trẻ vào đời mang theo kỷ niệm
 Trắng đêm dài bao nỗi nhớ thương mong
 Bước nhỏ ban sơ còn lẫm ngại ngừng
 Bên lối cỏ, hoa rừng còn ngơ ngác.

Chuyện cũ xa rồi, phong sương giờ bầu bạn
 Cuộc đời ơi - ngày mai có lênh đèn
 Tình quê hương nung nấu chí hùng anh
 Chân vững bước trong trường đời nguy hiểm.

Rồi trong mơ với niềm thương thấm thiết
 Mỗi chiều qua một xóm nhỏ quê hương
 Em bé tung tăng nô giỡn quanh vườn
 Thời thơ ấu ngày xưa về mơn trớn.

Mơ ước mai sau trong lòng đang độ lớn
 Mơ chiều nao đất nước ngập tình kỳ
 Mình trở về sau muôn vạn chuyến đi
 Thương rừng núi buồn ca bài già biệt.

Nguyễn Trần
(Đà Lạt 1964)

(Những Tháng Năm Quân Trường)

--->---

TAY SÚNG LÊN ĐƯỜNG

Từ già quân trường, xa rời bạn hữu
Tôi lên đường làm lính chiến hùng uy
Nhớ mãi trong tâm câu "*Người trai Võ Bị*
con đường tương lai không an lạc dễ dàng
mà chỉ có gió mưa cùng nguy hiểm."

Đã hướng cho mình cuộc đời cung kiếm
Đầy gian lao, từ biệt, phân ly
Tôi ra đi, từ biệt kinh kỳ
Lòng rộng rãi chí sông hồ muôn hướng.

Khói lửa bao năm còn nhiều âm hưởng
Quê hương đầy những bãi chiến trường
Tay súng, ba lô, tôi đi khắp quê hương
Đồi cao suối hiểm
không cản bước chân tìm địch.

Chiến thắng lớn, tôi vui mừng khôn xiết
Dù không ai để tặng chiến công đầu
Dù không ai ngồi thương nhớ, lo âu
Tôi chiến đấu, sắc nón tôi màu đỏ
Máu nóng chúng tôi cũng cùng màu đỏ
Cuộc đời chúng tôi đi mây về gió
áo trận giầy "saut"
tôi đi khắp đất nước Miền Nam.

Giòng sữa mẹ ngọt ngào đâu thấy nữa
Chiến tranh về căn cỗi cả quê hương
Mạch sông luân lưu giờ đây tắc nghẽn
Cắm hờn dâng trong tiếng réo đau thương.

Tôi ra đi dù máu đỏ xương tan
Chiến đấu cho quê hương
đất mẹ

xóm làng
Với bầu nhiệt huyết Người Trai Võ Bị
Với áo hoa rừng, mũ đỏ, trời xanh.

Tôi mơ ngày mai đất nước yên lành
Quê hương thôi tủi hờn chia cách
để mọi nhà sum họp
để người người yên vui

Yêu thương nhau trong câu hát tiếng cười
Chung xây dựng tình yêu và hạnh phúc.

Dừng bước phong trần, xa đời ngang dọc
Thôi buồn những chuyện đau thương.
Tôi trở về hoa nắng đỏ khắp đường
Và quê mẹ đón tôi vào đại hội.

Nguyễn Trần

(Pleiku 1965)

(*Trên Bước Đường Hành Quân*)

--->---

NHỚ THUỞ ẤU THƠ

Thương nhớ vương buồn trên lối đi
Chiều nay bỗng nhớ chôn kinh kỳ
Nhớ thời thơ ấu còn xanh tóc
Mắt biếc đời vui tuổi thiếu nhi.

Đầu năm áo mới mừng ba má
Pháo đốt vang rền một góc sân
Tung tăng đường phố mừng năm mới,
Xác pháo vương đầy theo bước chân.
Nhớ những mùa ve phượng đỏ đường,
Những chiều nô giỡn sóng trùng dương,
Lên non cắm trại nghe thác réo
Nghe tiếng chim ca nhịp sầu thương.

Thu về cùng bạn bè lối xóm
Cấp sách đến trường trong âu lo.
Từ già vui buồn ngày tháng hạ
Mùa lá cây vang tiến hát học trò.
Rời đông lạnh trở về ngự trị,
Trời mùa đông mưa gió liên hồi
Tay ôm vở co ro đi học
Ngày mưa đông giá rét không thôi.

Thương nhớ chiều nay thương nhớ nhiều
Những ngày cách biệt tiếp theo nhau
Quân hành ngang dọc đời mưa gió
Chiều thoáng xa đưa tiếng suối reo.

Nguyễn Trần

(Pleiku 1965)

(*Trên Bước Đường Hành Quân*)

--->---

HOÀNG HÔN CHIẾN ĐỊA

ĐỜI TRAI LÍNH CHIẾN

Chiều buông đỉnh núi nhiều mây
Lều căng đời nhỏ nghe đầy nhớ nhung
Từ đi cách biệt ngàn trùng
Nắng mưa sương gió bạn cùng hiểm nguy.

Hành quân theo dọc biên thù,
Gian nan nào cản được gì bước chân
Dù cho thương tích đôi lần
An nguy đất nước còn cần sức trai.

Lũng xa sương trắng trải dài
Quê hương nào biết có ai trông chờ
Nhớ em dáng nhỏ ngây thơ
Quân hành khắp lối bao giờ gặp nhau.

Đời trai mưa nắng dãi dầu
Sông hồ là bạn, rừng sâu là nhà
Miệt mài chinh chiến đường xa
Còn đâu những tối câu ca tiếng cười
Còn đâu dáng nhỏ vui tươi
Ngày đầu gặp gỡ trao lời yêu thương.

Từ anh trở lại chiến trường
Hành trang tay súng mười phương đi hoài
Biển đông rồi lại non đồi
Lập loè đom đóm mà soi dạ hành.

Thôi em tạo hóa đành hanh
Nhớ thương gửi gió về thành hôn em.
Nguyễn Trần

--->---

Giây phút trước đây còn say chiến đấu
Giờ đã xuôi tay đi vào hư vô
Đời lính chiến mất còn như thế đó
Ai bây giờ có thương nhớ ai không?

Tôi đi vào vùng hoàng hôn chiến địa
Nghe đau thương về trong nắng chiều vơi
Xác chết ngổn ngang ngập tràn tang tóc
Máu loang đầy nhuộm thắm sắc mây trời.

Ở đây, một thân người nằm co quắp
Ôm vết thương máu thấm ướt chưa khô
Khuôn mặt đôn đau úp vào lòng đất
Tôi nghe âm vang tiếng thét mơ hồ.

Đàng xa kia một thân bày nhầy nát
Nằm vắt ngang bên hố bom đào sâu
Con người chết không còn tươi đẹp nữa
Thân xác bây giờ có nghĩa gì đâu.

Tôi bắt gặp đôi mắt đầy lòng trắng
Mở trừng trừng nhìn thẳng vào hư không
Tôi đưa bàn tay từ từ vuốt mắt
Quỳ gối mà nghe thương đau trong lòng.

Chiều bỏ đi và đôi mắt khép kín
Thêm một linh hồn vất vưởng đời hoang
Chiến địa chìm dần vào lòng đêm tối
Và tôi trở về nghe giọt buồn loang.

Nguyễn Trần
(*Nỗi Buồn Chiến Trận*)
(*Tuyển tập Thi Văn Có Lửa*
của Nguyệt San Văn Sài Gòn)

--->---

LỜI GÓI PHỤ

Tha ma buồn hoang vắng
Em ngồi khóc thương anh
Vành khăn tang màu trắng
Ngôi mộ anh chưa xanh.

Khói hương tàn trong gió
Hồn anh về đây chưa
Lá thu vàng chợt đỏ
Em nhớ chuyện ngày xưa.

Gặp nhau vào mùa thi
Thương nhau tuổi xuân thì
Chuyện tình yêu còn đó
Lòng em đây còn ghi.

Thời gian ta yêu nhau
Hạnh phúc tưởng bền lâu
Nào hay đời đôi ngã
Cho em thêm âu sầu.

Quê hương mờ lửa đạn
Lòng đất Việt quện đau
Anh đáp lời sông núi
Chiến đấu cho mai sau.

Ngày ta sống bên nhau
Thời gian qua rất mau
Anh lại vào chiến trận
Cho em nhiều lo âu.

Vào một chiều cuối hạ
Vui đón nhận thư anh
Cùng một lúc tin điện
Cho em sự chẳng lành.

"Thiếu Úy Trần Nguyên Vũ
nợ nước đã đền xong"
Em bỗng òa lên khóc
Đón đau nát cõi lòng.

Giờ đây trong hoang vắng
Giữa tha ma màu xanh
Với vành khăn tang trắng
Em ngồi khóc thương anh.

Nguyễn Trần
(Tình Yêu Thời Chinh Chiến)

--->---

NIỀM ĐAU CHINH CHIẾN

Rung rung trời nhỏ giọt sầu
Đồng xanh giờ đã nám màu lửa binh
Tôi đây còn phải đăng trình
Quên tình riêng cũ theo tình núi sông.

Ra đi đêm nhớ ngày mong
Đời trai hò thi tang bỗng ai đi
Niềm đau chinh chiến chưa nguôi
Sông xanh núi biếc ngậm ngùi nhìn nhau.

Kìa xem những cảnh cơ cầu
Vườn hoang nhà cháy còn đâu thanh bình
Mẹ ôm con khóc bình minh
Miếng cơm không có, bệnh tình đa mang
Quê hương đổ nát điêu tàn
Máu loang thấm đất, khăn tang trắng đầu
Cha già bạc tóc mắt sâu
Vời trông con trẻ thêm sầu tháng năm.

Núi sông chồng chất hờn căm
Tôi đi xin cây những mầm yêu thương
Ai giờ vui cảnh phố phường
Có thương nhớ đến người phương trời này.

Nguyễn Trần
(Phù Cát 1965)
(Trên Bước Đường Hành Quân)

--->---

CHIỀU CUỐI NĂM TRÊN BƯỚC ĐƯỜNG HÀNH QUÂN

Với một son chè nhỏ
Một khoanh nhang muỗi tròn
Anh cúng đưa năm cũ
Trên tấm gỗ con con.

Quân đóng bên bờ kinh
Những tấm lều xinh xinh
Trong chiều loang nắng nhạt
Nghe lạnh bước đặng trình.

Làm thân trai lính chiến
Còn mất ai hay đâu
Ra đi đành xa hết
Nhớ thương nỗi nhịp cầu.

Rồi mưa chiều nắng sớm
Trong đêm lạnh sương mờ
Núi rừng anh lặn lội
Ngày về còn trong mơ.

Xuân đến rồi em nhé
Đời anh những chuyến đi
Thương nhớ em nhiều lắm
Em ơi đừng buồn chi.

Vì chưa tròn sự nghiệp
Đất nước chưa thái bình
Anh còn đi đi mãi
Đêm tiếp nỗi bình minh.

Mơ ngày mai một sớm
Đất nước đẹp hiền hòa
Anh trở về quê cũ
Trên đầu súng nở hoa.

Nhưng súng còn nả đạn
Lửa khói ngút trời Nam
Anh còn xa em mãi
Thương nhớ từ dặm ngàn.

Em hỏi người em gái
Áo trắng đẹp trường xưa
Mắt thơ ngây non dại
Gắng chờ, em nhớ chưa.

Nguyễn Trần
(Đa Hiệu 70)

(Xuân Giáp Thân 2004)

--->---

TÌNH YÊU MÙA XUÂN VÀ CHIẾN TRẬN

Đạn vẫn nổ
bom vẫn rơi
thây người vẫn ngã
chim trời còn bay
đông tàn xuân tới
anh vẫn còn đi

cho em mãi trông chờ
cho em khóc thầm trong mặc cảm bơ vơ
ngày đêm đối bóng
- người ta có vợ có chồng
em một mình đơn lẻ.

Anh ôm sâu thế hệ
đi vào đất mẹ Việt Nam.
- Việt Nam, Việt Nam quê hương ta
đã tan nát cửa nhà
cơ nghiệp mấy đời gầy dựng
đất mẹ còn điêu đứng
anh vẫn mãi còn đi
em đừng buồn làm chi
dù cho ta cách trở.

- Ôi tình yêu! Tình yêu
Là chuỗi dài mong nhớ
Là tháng ngày lo sợ
Là thì thầm chôn gói giá băng
Là chiếc bóng đêm trăng
với nhớ thương quay quắt
là gió chiều hiu hắt
nghe lạnh bước đặng trình
là ước mơ nhiều
giữa sương khói lung linh
- một mai thanh bình, tình ta vui đoàn tụ
cho em tròn giấc ngủ
thôi hết sợ chia ly.

Hôm nay xuân về
nhưng anh mãi còn đi
Khánh ơi!

Nguyễn Trần

--->---

BÌNH MINH GIỮA ĐỒNG LẦY

Nước đồng con cá lội
Cỏ lác động lung lay
Mặt trời chưa lên vội
Sương mù còn bay bay.

Những hạt sương lung linh
Bám mạng nhện xinh xinh
Giăng đầu cây ngọn cỏ
Giăng đầy trong bình minh.

Mặt trời chưa lên cao
Còn mờ mờ trắng trắng
Tôi thấy lòng nao nao
Giữa đồng lầy hoang vắng.

Gió đồng nội đưa hương
Rung rinh lưới nhện sương
Nhè nhẹ hiu hiu lạnh
Buổi sáng thật dễ thương.

Đời trai mãi ra đi
Lỡ mất buổi xuân thì
Thôi cũng đành chịu vậy
Buồn than đề làm chi.

Tôi tự an ủi mình
Trong khói lửa đao binh
Chiến y dù không ấm
Nhưng cuộc đời quang vinh.

Chiến tranh nhiều đau thương
Khấp nẻo đường quê hương
Nhưng tình em còn đó
Cho mình đầy yêu thương.

Nguyễn Trần

(Rừng Tràm Bà Vụ - Long An)

--->---

NGƯỜI ĐI SÁNG ÁNH TRẮNG THÈ

Mưa rơi, rơi mãi thêm buồn
Giòng sông nước đổ từ nguồn xa xăm
Chợt nghe vai ướt mưa dầm
Dáng xưa kỷ niệm lơ lửng tay ôm
Nhớ người bóng nhỏ chiều hôm
Nhớ người những tối mơ buồn ánh trăng
Từ tôi theo bước chinh nhân
Bài ca thuở ấy chưa lần lại nghe
Người đi sáng ánh trắng thè
Nắm mồ mưa lạnh ai che mai này.

Thôi thì hoa đã lìa cây !...

Nguyễn Trần

(Để nhớ chị H.)

(Ngày trở về Huế để thấy chị H. đã ra đi)

--->---

BÂNG KHUÂNG CHIỀU LY BIỆT

Chiều rơi nghiêng nắng đỏ dài
Từ ly rồi biết có ai tâm tình
Gặp nhau vào buổi chiến chinh
Thương nhau chưa trọn mối tình quen thân
Buồn vương mây tím chiều dăng
Xa nhau rồi biết có lần gặp nhau
Hôm nay và mãi về sau
Cánh thư tâm sự là cầu nhớ thương
Mai anh áo chiến lên đường
Mình em ở lại buồn vương mây chiều

Nguyễn Trần

(Tiểu Thuyết Thứ Bảy VN)

--->---

CHIỀU ĐỢI QUÂN VỀ

Cứ mỗi lần đi là cách biệt
Chiều nay chờ đợi buổi quân về
Ra đi tám hướng mười phương nhớ
Súng rộn kinh thành em có nghe.

Lại một mùa trăng nửa sắp sang
Anh theo gió núi với mây ngàn
Lòng luôn ấp ủ nhiều mộng đẹp
Biết có tàn phai theo thời gian.

Đêm thâm rừng núi nhiều sương quá
Mộng ước đêm xuân nhớ thuở nào
Tuổi đời êm đẹp đầy hoa bướm
Bây giờ mặc niệm nghe thương đau.

Chiến chinh đau quặn lòng đất mẹ
Tìm đâu mạch sống tươi quê hương
Gột rửa đường đời thôi máu lệ
Cho lòng sông núi thấm tình thương.

Nguyễn Trần

--->---

BÓN MÙA THƯƠNG NHỚ

Anh đi tám hướng trời mây
Lối xưa cỏ mọc thêm đầy nhớ thương
Mưa xuân đường phố trở buồn
Màu hoa thắm hạ như tuồng nhạt phai
Lá vàng mục nát vườn ai
Gió mưa làm lạnh đêm dài chờ mong
Phương trời anh nghĩ gì không
Mình em đếm bước giữa lòng phố quen.

Nguyễn Trần

(Văn nghệ Tiền Phong VN)

--->---

KHÓI LAM CHIỀU

Mũ đỏ trời xanh mây trắng bay
Ra đi thương nhớ dáng em gầy
Năm năm tay súng còn đi mãi
Xóm nhỏ nhà ai khói lam bay.

Nguyễn Trần

--->---

CHIỀU SUY TƯ

Mưa mùa đan kín núi rừng
Buồn anh thoáng hiện giữa vùng suy tư
Thương mình thể xác đau như
Nhớ em nhớ cả cánh thư tâm tình
Xa rồi hoa áo học sinh
Anh đi định hướng đời mình mai sau
Tóc xanh sớm đã phai màu
Đời trai áo chiến dãi dầu nắng mưa
Rồi đây ngàn dặm mịt mờ
Anh xin góp lại những tờ thư xanh
Đem theo vạn chuyển quân hành
Dù lời thương nhớ có thành thiên thu
Chiều đi sương xuống tỏa mù
Thu về trẩy lá mùa thu gợi buồn.

Nguyễn Trần

--->---

KHỞI ĐẦU MỘT CUỘC TÌNH

Nhớ biết mấy giờ chia tay ly biệt
Mắt trong mắt, mà nghe lòng tha thiết
Người yêu đi, mình biết nói gì đây
Cánh chim bằng mai trở lại đường mây
Em áo trắng lui về cùng sách vở.

Anh nhớ mãi phút giây đầu bờ ngõ
Khi anh về từ sông núi chập chùng
Thăm gia đình, thăm xóm nhỏ miền Trung
Thăm thành phố điêu tàn trong lửa đạn.

Nước mắt khóc nhiều nên đã cạn
Nhìn quê hương lòng uất nghẹn đau buồn
Anh trở về khi đêm tối vừa buông
Chiếc cầu gãy, thuyền con buồn sóng vỗ.

Mình gặp nhau và yêu nhau từ đó
Dù nhau đi giữa đô nát điêu linh
Áo hoa rừng bên áo trắng nguyên trinh
Mình trao nhau những ân tình trọn vẹn

Dòng Hương Giang chứng lời anh ước nguyện
Cố diệt thù cho đất nước thanh bình
Anh trở về bên áo trắng em xinh
Miền Hương Ngự có đôi mình chung bóng.

Thần kinh đó vẫn mãi còn mơ mộng
Mình dịu nhau qua mấy nhịp Trường Tiền
Giữa thuyền trăng nhìn cảnh trí thần tiên
Đưa xứ Huế vào đêm buồn trầm lặng.

Khánh yêu ơi nhớ hoài lời em dặn
Đôi mắt buồn giây phút cuối bên nhau
Nhớ thư về cho em bớt lo âu
Cho sách vở học trò không hoen ướm.

Nguyễn Trần
(Mậu Thân 1968)

--->---

HẾT RỒI MỘT CHUYỆN TÌNH !

Xa em tôi trở lại rừng
Yêu mây mến gió thương từng lũng sâu
Mù sương đỉnh núi bạc đầu
Tôi đi ôm một mối sầu riêng tôi
Đón đau nghe mặn bờ môi
Đắng cay theo gót cuộc đời chiến chinh
Hoàng hôn ngập bước đặng trình
Tôi đi nghe gió giao tình núi sông
Hết rồi đêm nhớ ngày mong
Hết rồi ánh mắt đượm nồng mến yêu
Thân trai nắng sớm mưa chiều
Chênh vênh dốc núi nghe chiều heo may
Ba lô trĩu nặng vai gầy.

Nguyễn Trần
(Văn nghệ Tiền Phong VN)

--->---

TÌNH YÊU VÀ CHIẾN DỊCH

Anh nhớ mỗi phút giây buồn ly biệt
Thương hẹn về cố lý để thăm em
Chiều tàn thu hay một sớm vào đông
Nhưng chiến dịch ngày qua ngày tiếp nối.

Anh chưa về cho em buồn trông đợi
Giữa vườn thu đón lá rụng một mình
Lá vàng rơi trên áo trắng nguyên trinh
Không ai nhặt để làm thơ trao tặng.

Anh chưa về, em một mình cảm lạnh
Nhìn mưa rơi qua song cửa chờ mong
Thời gian trôi đã gần giữa mùa đông
Anh chưa về cho em buồn thương nhớ.

Hai đứa chúng mình giờ đây cách trở
Nhưng yêu nhau, em gắng đợi chờ nghe
Dứt lửa binh, anh sẽ trở lui về
Chờ mong đó anh nhớ đèn đèn khóc.

Khánh yêu ơi, quê hương mình tang tóc
Anh còn đi nên cách biệt dài thêm
Chớ buồn chỉ khi lá rụng bên thềm
Đừng lo nhé khi đông về buốt giá.

Nguyễn Trần

--->---

NHỮNG NGÀY CÁCH BIỆT

Gió lạnh mưa về gây thương nhớ
Hồn anh chồng chất những phiên buồn
Nhà em Gia Định chừ xa quá
Đang gửi thư về với nhớ thương.

Từ biệt thành đô anh lên đây
Cao nguyên đất đỏ lối đi gầy
Mưa giăng đồi núi nhiều trơn trượt
Giã biệt em rồi anh đến đây.

Vừa mới gần nhau đã chia xa
Đời trai chinh chiến sống xa nhà
Xa em, bỏ phố vui sương gió
Thương nhớ em vào những tiếng ca.

Thương nhớ chiều nay thương nhớ nhiều
Những ngày cách biệt tiếp nhau theo
Giờ anh rừng núi nhiều mưa gió
Còn thoảng mơ hồ tiếng suối reo.

Thôi nhé anh đi anh sẽ về
Phòng đơn cô quạnh chớ buồn nghe
Quân hành vẫn nhớ về em đó
Dù em thành phố anh sơn khô.

Đừng giận hờn anh, em nhé
Đừng giận lấy xa nhau, mỗi bận anh về
Từ chiến trường quê hương ngập tràn máu lửa.

Nguyễn Trần

--->---

TẾT TRONG TÙ

Pháo đã nổ cho lòng người rộn rã
Đêm giao thừa tê tái lạnh hồn ta
Chín mùa xuân chín cái Tết chia xa
Vui sum họp chỉ là vui trong mộng.

Vui mà chỉ khi hồn ta trống rỗng
Hững hờ nghe tiếng pháo đón xuân sang
Hạnh phúc đâu, sao chỉ thấy bề bàng
Trên thêm đá âm thầm ta thương nhớ.

Vui làm sao khi đời còn cách trở
Nhớ thương con, lòng quay quắt khôn nguôi.
Ai vui xuân, riêng ta mãi ngậm ngùi
Đau thương đó âm thầm ôm ấp mãi.

Em yêu ơi, dù đời còn ngang trái
Còn chia xa và còn lắm thương đau
Còn giá băng và còn mãi vương sầu
Nhưng xin nhớ tình anh là bất diệt.

Nếu lỡ mai tình không còn thắm thiết
Vì lòng em đã phai lạt yêu anh
Thì anh đây ghi hai chữ ‘cũng đành’
Để chấp nhận trong quãng đời còn lại.

Nguyễn Trần
(Xuân 1984)

--->---

LỜI CHO NGƯỜI VỢ CHUNG THỦY

Đưa anh em trở lui về
Sớm hôm tần tảo trăm bề nuôi con
Sáng tinh mơ đến chiều hôm
Dù bao khổ cực em chôn đầy lòng.

Thu qua trời lại vào đông
Nắng mưa một dạ chờ mong anh về
Thời nay tình cảm phu thê
Khó mà giữ được mọi bề như xưa
Đổ cho hoàn cảnh đẩy đưa
Xấu xa tội lỗi dây dưa vào mình
Riêng em ôm mãi cuộc tình
Ngày xưa trao trọn chỉ mình anh thôi
Ăn em chót lưỡi đầu môi
Sao bằng giữ trọn một đời trong tâm
Đừng trách anh mãi lặng câm
Chẳng hề bày tỏ mỗi lần gặp nhau.

Tù đầy cách biệt thương đau
Mơ ngày sum họp vẹn câu ân tình.
Nguyễn Trần
(Viết Trong Ngục Tù Cộng Sản)

--->---

BUỔI SÁNG TRONG TÙ

Gió nhẹ nhẹ mon man cảnh hoa trắng
Khẽ đông đưa trong nắng ấm thơm hương
Cửa đã mở nhưng hồn ta khép kín
Em đâu rồi để nói chuyện yêu thương.

Nguyễn Trần
(Nhà tù CS Z30D năm 1982)

--->---

HỒI TƯỞNG

TIẾNG KẼNG

Đời sống tù gắn liền vào tiếng keng
Sáng tinh mơ keng đã đổ từng hồi
Còn ngái ngủ, mặc, cửa sắp mở rồi
Mau chuẩn bị sắp hàng ra điểm số.

Ăn sáng qua loa một khúc sắn nhỏ
Nuốt cho trôi để đủ sức đi làm
Thì giờ đâu mà ngồi đó thở than
Keng tập hợp, ngồi chờ trong sân trại.

Ra khỏi cổng, chân đi chùng như bại
Cổ bước lên, mau đến chỗ hiện trường
Lao động hàng ngày, dãi nắng dầm sương
Khi chiều xuống lại về sau tiếng keng.

Bữa cơm, lúc khoai mì, lúc bắp luộc
Đủ cầm hơi qua ngày tháng tù đầy
Khoai lác khô, hà đắng, mọt cay
Chúng cho nấu phát mỗi người một chén.

Vì sống còn, vì ngày mai không hẹn
Đành cố ăn, lòng ngậm đắng nuốt cay
Nếu không ăn thì ăn cái gì đây ?!
Nên chấp nhận trong cuộc đời hiện tại.

Trời chưa tối, keng lại vang ngoài trại
Tập hợp ngoài buồng, ngồi đợi trước sân
Từng người, từng người chân bước theo chân
Đi vào cửa để thấy đời khép lại.

Cửa khóa kín rồi, ngoài kia sân trại
Đêm xuống dần thêm tăm tối cuộc đời
Bây giờ đây là giờ phút nghỉ ngơi
“Lao động vinh quang” khi khô gì nhĩ ?
Nguyễn Trần

--->---

Đại bàng rủ cánh nhìn sông núi
Nghĩ lại đời qua thấy nát lòng
Mộng ước thuở nào thành mây khói
Tù đầy khắc khoải, nhớ, thương, mong ...

Một sáng tháng tư, quân đang còn chiến đấu
Tin bỗng loan ra cho ý chí rã rời
Còn gì nữa đâu một đoạn đời ngang dọc!
Nhìn tương lai chỉ thấy trắng mù khơi ...

Lòng chột chơi vơi, thân mình hụt hẫng
Thịt da láng láng như rơi vào không gian
Tin dữ đưa ra, “Bỏ súng, Rã hàng !”
Tin sét đánh làm lòng ta ngã gục.
Cuộc sống đổi đời, chịu nhiều nhẫn nhục
Đất mẹ quê cha lắm cảnh bề dâu
Đấu tranh bao năm giữ được gì đâu
Một sáng Tháng Tư làm cho ta mất hết

Hoài bão ngày xưa với bầu nhiệt huyết
Giờ tiêu tan cho mộng ước không thành
Ôm hận trong lòng loài quỷ đỏ hôi tanh
Gây tang tóc, gây đau thương, ly tán.

Nhà cửa tan hoang còn gì đâu để bán
Đổi lấy miếng ăn sinh sống qua ngày
Tù đầy bao năm lắm cảnh đổi thay
Con ác mộng mãi còn hoài không dứt.

Cuộc sống tha phương lòng buồn ray rứt
Biết đến ngày nào được trở lại quê hương
Thăm mẹ
Thăm cha

Thăm anh em phổ phường
Thăm đất nước khi phục hồi hạnh phúc
Tự do yên vui trao nhau lời chúc
Đất mẹ quê cha được sạch bóng quân thù
Cho quên đi bao năm tháng âm u
Sau ngày 30 tháng tư đầy uất hận.

Nguyễn Trần
(Quốc Hận 30/4 – 25 Năm Nhìn lại)

--->---

TÂM SỰ NGÀY TUYẾT

Tuyết rơi, tuyết rơi
Rơi trắng đường về
Năm năm cuộc bộ con đường Mỹ
Nghĩ đến lòng ta thêm náo nê.

Từng bước chân, từng bước thương
Tay dù chao nghiêng gió mười phương
Chân giày lún tuyết nghe tê lạnh
Lạnh ở lòng ta hay lạnh đường.

Từ ngày giã biệt quê hương
Tự do mong ước ở phương trời này
Đau thương ngày tháng đông đầy
Không tiền, lo việc thêm gầy xác thân.

Chỉ mong được các con yên ấm
Thật lòng ta – còn hận hay không ?!
Thương em tâm sự chất chồng
Tình ta một dạ một lòng yêu em

Tuyết chẳng cần đôi chân tiến bước
Lạnh co ro cổ lút ngại ngần
Đời như con sóng triều dâng
Đẩy đưa xô giạt trôi dần ta đi.

Lo không việc, lo gì thân xác
Cực gì đâu lo lắng việc nhà
Mong tròn nhiệm vụ làm cha
Ấm êm hạnh phúc là ta vui rồi.

Nguyễn Trần
(Mùa tuyết 1996)

--->---

CÁNH CHIM ĐƠN CÔI

Chiều vàng ối biển trời
Cánh chim buồn đơn côi
Lẻ loi trên biển vắng
Bay mãi về mù khơi.

Hoài mong hình bóng cũ
Của tháng ngày xa xưa
Thương nhau tròn giấc ngủ
Yêu nói sao cho vừa!

Giờ đây trên biển vắng
Nghe lòng buồn đơn côi
Mong tìm trong giấc ngủ
-Mộng đẹp mãi mù khơi!

Nguyễn Trần
(Maryland 1994)

--->---

NỬA ĐỜI THƯƠNG ĐAU

Tuyết rơi trắng cả khung trời
Lòng ta ôm kín nửa đời quạnh hiu
Tha phương đau khổ đã nhiều
Nên hoài mơ ước bao điều ấm êm.

Cô đơn chần gối từng đêm
Thương về dĩ vãng êm đêm ngày qua
Tâm tư chưa dễ phai nhòa
Một trời hạnh phúc chan hòa thuở nao.

Lời em dịu ngọt biết bao
Yêu thương nồng thắm em trao âm tình
Đêm tàn tiếp nối bình minh
Quân hành vẫn nhớ bóng hình em yêu.

Nhớ em quay quắt thật nhiều
Đời trai chinh chiến thân liều hiểm nguy
Dọc ngang ở chốn biên thù
Đạn bom nào phá được gì tình anh

Buồn cho thân phận cũng đành
Tuổi đời còn lại để dành thương đau
Để nghe trống vắng đêm thâu
Để nghe mơ ước những câu ân tình ...

Núi sông tàn cuộc chiến chinh
Nhưng ta đã phải đau tình xa quê
Tâm tư giờ đã u mê
Quãng đời còn lại ê chề lê đi ...

Nguyễn Trần

(Pentagon, ngày tuyết tháng 2/1996)

--->---

ƯỚC MƠ CUỐI ĐỜI

Đã xa rồi tình yêu thời chinh chiến
Nhớ thương nhau trong năm tháng tù đầy
Kể từ khi trở về từ ngục đò
Những ước mơ giờ đã thấy xa bay.

Đắng cay nhiều theo tiếp nỗi đón đau
Mộng bay xa cho lòng mãi vương sầu
Đành chấp nhận trong tuổi đời bóng xế
Cuộc sống đời đời đầy cảnh thương đau.

Còn nhớ mãi những ái ân nồng thắm
Thương nhớ nhau khi chinh chiến xa nhà
Lo lắng cho nhau khi lúc phải chia xa
Tình thắm thiết dù gần nhau ngăn ngui.

Nửa đời chinh chiến, nửa đời buồn tủi
Âm thầm mang trong kiếp sống tha hương
Kỷ niệm đầy ắp trăm nhớ ngàn thương
Rồi tất cả sẽ đi vào dĩ vãng.

Cuộc đời qua đã chịu nhiều sầu não
Đầy đau thương như tên gọi chào đời
Như thuyền con trong bão táp biển khơi
Nên mơ ước được cuối đời yên nghỉ!

Nguyễn Trần

(2008)

-----///-----